

MICUL SCRIITOR

Noiembrie 2008

Revista clasei a 5-a.

COLEGIUL "RICHARD WURMBRAND", IAȘI

CUPRINS

Balul mascat al frunzelor	5
Teodora Baci	5
Musafir de toamnă	6
Ghețu Teodora	6
O pădure magică	6
Adina Mandachi	6
Pădurea fermecată	7
Nicoara Tudor	7
Magia culorilor	8
Stefan Iliescu	8
Pelerin, pădurea culorilor	8
Chișcaru Ioana	8
Povestea frunzei	9
Ilinca Lungu	9

Balul mascat al frunzelor

Teodora Baciu

Era o primăvară minunată. Toți copacii erau plini de mugurași mici, verzi și plâpânzi. Aerul era curat, iar natura revenea la viață. Gâzulițele și păsările se întorceau în țara natală.

După câteva săptămâni, gămăliile verzui, au spart pojghița care le ținea închise. Din ele au ieșit niște minunății de frunzulițe. Unele de culoarea smaraldului, altele mici, altele mari, și tot felul de forme ciudate, care făcea copacul din fața casei mele o plăzmuire a unei zâne mirifice.

Însă, dintre toate, mie îmi plăcea mai mult frunza din vârful copacului. Chiar dacă nu era atât de frumoasă ca celelalte, era preferata mea.

Într-o zi, fără să vreau, am auzit un cor. Era al frunzelor.

Deodata, una a vorbit cu glas hotărât:

- Doamnelor, haideți să facem un bal mascat!
 - Da, bună idee, că tot n-aveam ce face de-a lungul celor trei anotimpuri, cât trăim. Haideți să ne gătim de pe acum pentru Balul Mascat, spuse o altă participantă la întâlnire.
 - Exact, și să numim pe cea mai frumoasă dintre noi, Regina Toamnei!
- Apoi toate au strigat într-un cor de bucurie.

Când am plecat din acel loc am rămas un pic uimită. Frunzele doreau să organizeze un eveniment care avea loc toamna, dar era foarte important pentru ele. Timpul a trecut, iar vara fierbinte și aurie a acoperit totul.

Am vrut să mă asigur dacă visul micuțelor vietăți era posibil de realizat. Spre uimirea mea, concurențele își schimbaseră culoarea. Toate erau de nuanța ierbii pârjolite. Apoi am ridicat ochii spre frunzulița preferată. Din păcate, ea tot verde a rămas. Restul frunzelor își bateau joc de ea și ziceau că nu va putea câștiga niciodată dreptul de a fi Regina Toamnei. Săraca! Dacă aș fi putut s-o consolez, dar nu mă-nțelegea. Am întors spatele tristă și m-am întors acasă. Eram cu gândul la întâmplarea la care asistasem.

Vara și-a făcut bagajul și a cedat tronul Toamnei. Mi-am dorit să vizitez iarăși copacul din grădină. De data aceasta, mica frunzuliță mi-a sărit în ochi. Avea o pată roșie. Surorile și rudele ei credeau că are rujeolă, dar adevărul era că micuța se transforma. Atunci mi-a săltat inima de bucurie. În timp ce mă-ntorceam, zâmbetul de pe fața mea creștea.

Când a venit vremea balului, cea frunzuliță era cea mai colorată; avea tot felul de nuanțe. Cunoscuții și rudele ei își cereau scuze pentru ca o jigniseră și de îndată ce au venit toți invitații, au numit-o pe mica făptură - Regina Toamnei.

Din acel moment, natura întregă a celebrat petrecerea. În fiecare dimineață de primăvară, frunzele cântau o melodie care să le amintească de acest eveniment.

Și de atunci copacul din fața casei mele strălucea și-n timpul iernii de fericirea pe care i-a provocat-o cea mică frunzuliță, smerită și umilă.

O pădure magică

Adina Mandacă

Într-o seară călduță, plina de stele lucii și vioaie, mama m-a trimis să aduc niste lemne din padure.

Fiind o fată ascultătoare, mi-am pus haina pe mine, am luat o lampă și am pornit spre pădure. Acolo, totul era schimbat. Copacii nu mai aveau culoarea lor verde, ci albastră; pământul nu mai era maro, ci roz iar iarba nu mai era ca smaraldul, ci era albastră. Natura întregă era atât de ciudată!

Cum era să-i duc eu mamei niște crenguțe roșii?! Trebuia să rezolv acest mister. M-am hotărât să merg la prietenul meu, câinele Lucky. Când l-am văzut, l-am strigat:

- Hai Lucky, hai la mine!
- Muuuuuu! face cățelul.
- Vai de mine! Lucky, dragă ești bine?
- Muuuuuuuuuu! a fost răspunsul.

„Mai bine merg la vacuța Laptica, poate știe ea ce se întâmplă!”

- Lăptica!
- Pui , pui ,pui!
- Doamne, nu și tu!

Deodată îl văd pe vânător. Îl strig:

- Domnule vânător!
- Beeh, beeh!
- Vai, nu-mi spune că și bufnița Huhu face ca un alt animal! Bufnita Huhu!
- Da, draga mea ! Ce s-a întâmplat?
- Păi,...

Mă trezesc. Sunt în fotoliu. Am adormit cu capul pe pervaz. A fost doar un vis ciudat. Mă bag în pat și adorm la loc.

A doua zi, fug în pădure să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic. Totul era ca înainte!

Nu voi uita niciodată acel vis pentru că a fost cu totul special!

www.shutterstock.com · 4254922

Musafir de toamna

Ghetu Teodora

Este toamnă. Soarele s-a îmbolnăvit. O liniște nefirească după forfota verii domina orașul. Toamna s-a așezat pe aceste meleaguri lăsând copacii fără podoaba lor.

Stăteam în casă și îmi făceam lecțiile la matematică. Câteodată privirea îmi era răpită de priveliștea monotona. Era o atmosferă liniștită, dar razele palide parcă mă convingeau că afară e un aer rece. Era pustiu.

Vântul purta frunzele după propriul său plac. Făceau piruete magnifice, ca niște adevărate dansatoare. Una dintre ele s-a lipit de geamul meu. Am deschis fereastra repede, iar Domnul Vânt a purtat-o pe biroul meu. M-am îndreptat spre ea.

- Te rog, ajută-mă să mă ridic!
- Desigur, cum să nu... Dar... poți vorbi?
- Da! Sunt cea mai apreciată dansatoare a Regelui Vânt! Sunt neîntrecută.
- Ai putea să dansezi pentru mine? Aș vrea să te admir...
- Bine...Dar, nu pot aici... Nu e nici o adiere care să mă poarte...
- Dar atunci, unde poți dansa?
- Afară! Acolo e locul perfect! E scena mea unde mă poate admira oricine.

Voi dansa împreună cu celelalte balerine.

Cu mare mâhnire, am luat frunza în mână și am lasat-o purtată de vânt. Era cu adevărat o maestră a dansului.

Mi-aș dori să pot vedea, în fiecare toamnă, frunză vedetă, interpretându-și dansul minunat.

Pădurea fermecată

Nicoara Tudor

Într-o zi urâtă de toamnă, pe când picăturile de apă se izbeau de pământ, eu stăteam mohorât în cameră. Cerul se umpluse de nori și de fulgere.

Deodată, parcă am auzit o voce, venind din pădure. A rostit: "Haide!". Iar pădurea mi-a spus: "Vino!". Trebuia să mă duc să văd ce se întâmplă. Mi-am luat bicicleta și am plecat.

Când m-am apropiat, crengile copacilor se întindeau spre mine și parcă voiau să mă prindă. M-am lăsat condus de un sentiment de curiozitate, dar și de groază.

Mi s-au arătat niște copaci uriași. Erau până la cer. Iarba era roșie, iar cerul verde. Dragoni, pitici, driade și multe alte creaturi zburau și se învârteau prin pădure.

-Hei, ce cauți aici? am auzit eu un glas firav.

-Ce? Cum? Cine întreaba?

-Eu, marele șoricel Brânză. Aici, jos!

-Ah! Scuzați-mă "mare" șoricel Brânză. Unde sunt?

-Ești în împărăția mea. Dar cum, tu, un pui de om, ai ajuns în Nimeria?

-Nu-mi pasă Vreau să ies de aici!

-Nu așa te adresezi unui rege, dar, dacă pui problema așa, trebuie să te urci până în vârful Muntelui Muntos.

-Dar unde e? am întrebat eu.

-Acolo, spre sud.

Am mers mult pe jos, am urcat dealuri și am traversat râuri până am ajuns la munte. Am început să-l escaladez.

Am călcat pe o piatră care a căzut și, odată cu ea, și eu.

Deodată, m-am trezit căzând de pe bicicletă. "Offf... Câteodată mintea îți poate juca feste!! ☺".

Magia culorilor

Stefan Jlieșcu

Abia m-am mutat la casă cu părinții și mătușa. Eu voiam să mă laud la toata lumea cu noua mea cameră, așa că l-am chemat pe Alex la mine. El a vazut că de pe geamul de la baie se putea ajunge pe acoperiș. Eu am refuzat să mergem acolo, dar invitatul era prea insistent. Ajunși pe casă, amicul meu mi-a arătat un uliu. Pasărea era atât de sus, încât, atunci când am încercat să o privim, ne-am dezzechilibrat și am căzut.

Jos, am observat că nu mai eram lângă casă, ci într-o pădure. Dar nu orice fel de pădure!

Copacii erau albaștri. Pământul era verde ca de smarald, iar micile smocuri de iarbă erau mov. Frunzele care le cădeau copacilor se prefăceau în mărgăritare, iar mărgăritarele în rubine. Arborii aveau gură, ochi și urechi, dar nu vorbeau, auzeau sau vedeau. Insectele erau din aur, iar păsările din argint. O potecă pavată cu cristale străbatea pădurea. În acel loc magic, nu erau doar păsări din argint ci și zburătoare făcute din hârtie, păsări colibri sau păsări ale paradisului.

Orice început are și un sfârșit, așa și leșinul meu. Trezit fiind, m-am văzut într-un spital cu o mască de oxigen pe față, iar părinții mei erau bucuroși că eram viu.

Pelerin, pădurea culorilor

Chiscaru Joana

Citeam. În mintea mea se întipăreau caracteristicile pădurii Pelerin, create de un artist visător.

Deodată, mă simt atrasă de o forță magică spre ținuturi misterioase. În acea clipă, m-am trezit într-o pădure imensă, ce părea că nu are capăt. Era Pelerin, pădurea din celebra "Poveste fără sfârșit". Atunci m-am speriat, dar, cu timpul, m-am obișnuit cu acele culori bizare pictate parcă de un artist "nebu".

În fiecare poiană domina o culoare aparte care se schimba de fiecare dată când mă uitam mai atentă. În fața mea, un animal alerga înfricoșat. Nu mi-a trebuit mult timp să descopăr că era o veveriță. Am luat-o în brațe, dar ea și mai speriată, a fugit printre copaci.

În acel loc, creștea o specie stranie de ciuperci, colorate cu gri, altele cu mov sau albastru. Am mai văzut și niște fructe asemănătoare ananasului, însă erau mult mai mari. Coroanele copacilor erau de un roșu înflăcărat. Trunchiurile erau bleumarin iar iarba de un verde gălbui.

În pădure am întâlnit și alte animale: unele semănau cu lilieci, altele cu niște mistreți cu boturi de țap, picioarele de cal și cap de faun. Erau animale foarte ciudate și înfricoșătoare!

Magia pădurii m-a făcut să fiu și mai curioasă să aflu mai multe despre Pelerin. Mi-aș fi dorit să locuiesc acolo!

A ... ! Era să uit! La un moment dat am văzut un fel de om-țap care stătea ascuns după o tufă de trandafiri rozalii. Un râu se auzea susurând în depărtare așa că am pornit spre el. Când am ajuns, am văzut niște câprioare cu pete trandafirii care străluceau în lumina palidă a soarelui.

Deodată, o lumină orbitoare m-a trezit din visul meu. Mă aflu din nou în patul meu de acasă, iar lângă mine stătea mama. I-am povestit ce am visat și ea a schițat un zâmbet. Apoi a spus că trebuie să merg la școală.

Visul meu despre Pelerin a fost unul foarte special.

Povestea frunzei

Jilca Lungu

Pe când îmi făceam temele, am auzit un firicel de voce. Se auzea încet, dinspre geam...

M-am apropiat tiptil, timidă, dar, în același timp, cu o curiozitate de nestăpânit. Când m-am apropiat mai mult, am realizat că vocea aparține unei frunze firave, cam de mărimea unei palme. Văzându-mă așa de mirată, cu gura căscată, mi-a zis:

– Închide gura aia mare, să nu-ți intre vreo muscă!

– Bine, bine, văd că ai glume în program..., am zis eu ironică.

Cum te cheamă și cum ai ajuns aici?

– Mă numesc Zimțișor. Numele meu vine de la zimții pe care îi am de jur-împrejur. Am sosit din lumea Frunzelor Verzi, de unde m-a alungat regele meu, copacul, fiindcă am început să ruginesc. Iar acum caut să putrezesc liniștită pe pământul jilav, dar moale.

Povestea ei m-a întristat și, fără să vreau, am lăsat o lacrimă să mi se prelingă, ușor, pe față. Am hotărât să o ajut pe mica ființă, așa că am poftit-o să intre în casă, să mă aștepte să-mi termin temele. Numai după ce îmi terminam treburile, puteam să mă ocup și de frunză.

Astfel, în scurtă vreme, am ieșit val-vârtej afară, pentru a face ce mi-am propus. Am pus frunza într-un loc ferit de lume.

A doua zi, când m-am întors, frunza dispăruse, dar am observat că în locul ei era o inimă mică, de argint. Ce se întâmplase cu frunza mea? Mi-am dat seama că se transformase într-o bijuterie pe care s-o port aproape de suflet.

Nu voi uita niciodată această întâmplare.

Redacția:

Teodora Baciu, Lungu Ilinca, Chișcaru Ioana, Ghețu Teodora, Ștefan Iliescu, Mandachi Adina, Nicoară Tudor

Prof. Chelariu Brândușa, prof. Chelariu Mihai